Στιγμιότυπα από την εκδήλωση: «Από το Νόβι Σαντ στα Τεμπη, το Κράτος δολοφονεί».

Ευχαριστούμε τον σύντροφο Αιμίλιο για το ταξίδι που έκανε από το Βελιγράδι και την Κατειλημμένη Φιλοσοφική Σχολή για να μας μεταφέρει τη φλόγα του αγώνα και τους τρόπους οργάνωσης των φοιτητών σε αυτό το μαζικό κίνημα που έχει προκύψει τους τελευταίους μήνες. Ευχαριστούμε ακόμη φορά τον θοδωρη Ελευθεριάδη για την αναφορά του στο χρονικό ενεργειών στις οποίες έχουν προχωρήσει συγγενείς, τη μαχητικότητα και το θάρρος με το οποίο αντιμετωπίζει αυτον τον αγώνα για δικαίωση. Τελος, ευχαριστούμε τον δημοσιογράφο, Χρήστο Αβραμίδη, για την ενδελεχή αποτύπωση του πώς φτάσαμε στο έγκλημα μέσα από την υποβάθμιση του σιδηροδρόμου από κράτος και εταιρίες, αλλά και των κυβερνητικών χειρισμών συγκάλυψης.
Ακολουθεί η εισήγηση του συντρόφου της συνέλευσής μας:
Στις 28 Φεβρουαρίου συμπληρώνονται δύο χρόνια από το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη. Δύο χρόνια μετά, ο ελέφαντας παραμένει στο δωμάτιο: η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί του συστήματος προσπαθούν απεγνωσμένα να συγκαλύψουν το έγκλημα, αλλά η αλήθεια δεν μπορεί ποτέ να μπαζωθεί. Όσα συνέβησαν τότε –και συνεχίζουν να συμβαίνουν– αποκαλύπτουν την αποσύνθεση ενός οικοδομήματος που νομιμοποιεί και αναπαράγει την ατιμωρησία, τη διαφθορά και τη θανατοπολιτική.
Από την πρώτη μέρα, επιδιώχθηκε η απόδοση όλης της ευθύνης στον σταθμάρχη, έναν άνθρωπο που τοποθετήθηκε στη θέση του μέσω κομματικών ρουσφετιών και εξυπηρετήσεων. Με το άμεσο μπάζωμα του τόπου του εγκλήματος, όλα τα στοιχεία εξαφανίστηκαν, μεταξύ αυτών και ανθρώπινα μέλη των θυμάτων, τα οποία βρέθηκαν αργότερα πεταμένα σε χωράφια στη Λάρισα.
Ταυτόχρονα, επιχειρήθηκε η απόκρυψη του γεγονότος ότι τα συστήματα ασφαλείας, όπως η τηλεδιοίκηση, δεν λειτουργούσαν, παρά τα τεράστια κονδύλια που είχαν καταχραστεί από τα ευρωπαϊκά ταμεία. Ο διορισμός ανακριτικών αρχών ελεγχόμενων από την κυβέρνηση είχε ως στόχο όχι την απόδοση δικαιοσύνης, αλλά την αποσιώπηση του εγκλήματος και την περιθωριοποίηση των συγγενών των θυμάτων.

Το τελευταίο και σημαντικότερο αφορά τον πυρήνα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του συστήματος που έχει την δυνατότητα να «καθαρίζει» και να νομιμοποιεί κάθε κρατικό έγκλημα, είναι η στάση του υπουργού μεταφορών Κώστα Καραμανλή. Αυτός ο πολιτικός εγκληματίας εξακολουθεί να βρίσκεται στο κοινοβούλιο, εξαγνισμένος από τις ψήφους των υποταγμένων ρουσφετολόγων και των διεφθαρμένων συνειδήσεων.
Ζούμε σε καιρούς απαλλαγής του κράτους και του κεφαλαίου από κάθε κοινωνική υποχρέωση και τη μετατροπή κάθε ανθρώπινου δικαιώματος σε εμπόρευμα. Η ανθρώπινη ζωή δεν είναι προστατευόμενο αγαθό αν δεν μπορεί να γίνει εμπόρευμα. Σ' αυτή τη γραμμή πορεύονται όλες οι κυβερνήσεις, «αριστερές» και δεξιές, ανταγωνιζόμενες ποια θα είναι αυτή που θα κάνει πιο γρήγορα και πιο βαθιά τις αναγκαίες αναδιαρθρώσεις στο κράτος και στις κοινωνικές σχέσεις που θα αποδώσουν στο κεφάλαιο την απαραίτητη κερδοφορία.
Το πολιτικό σύστημα σε όλες του τις διαστάσεις αδυνατεί, όχι μόνο να διαχειριστεί τη νέα πραγματικότητα, αλλά και να την κατανοήσει. Η Αντίσταση είναι μονόδρομος.
Παρατηρώντας λοιπόν τις κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο το επίκεντρο της προσοχής πέφτει στην Σερβία.
Στις 1 Νοεμβρίου γύρω στις 11:50 καταρρέει η στέγη στον σιδηροδρομικό σταθμό του Νόβι Σαντ και καταπλακώνει 15 άτομα , κυρίως φοιτητές. Τα αντανακλαστικά της κοινωνίας και της φοιτητικής κοινότητας ήταν άμεσα.
Όλα ξεκίνησαν από την Δραματική Σχολή του Νόβι Σαντ, όπου οι φοιτητές έκλεισαν ως διαμαρτυρία τον δρόμο μπροστά από τη σχολή. Κατά την διάρκεια της συγκέντρωσης, δέχθηκαν επίθεση από μπράβους της κυβέρνησης, μεταμφιεσμένους σε «αγανακτισμένους πολίτες» που ήταν ενάντια στο μποτιλιάρισμα. Αυτό πυροδότησε ένα τεράστιο κύμα αλληλεγγύης, αλλά και θυμού ενάντια στη κυβέρνηση. Στις 25/11 οι φοιτητές κατέλαβαν την σχολή και σύντομα δεκάδες άλλες ακολούθησαν.
Αρνούμενοι να βυθιστούν στην πολιτική απάθεια, μια κατάσταση στην οποία βρίσκονται πολλές χώρες του πρώην «υπαρκτού σοσιαλισμού» από την δεκαετία του 90΄, η πλειοψηφία των πανεπιστημίων της χώρας βρίσκεται υπό κατάληψη, ζητώντας παραιτήσεις από υπουργούς, την προσαγωγή των υπευθύνων του εγκλήματος, αλλά και την δημοσιοποίηση των εγγράφων της ανακαίνισης της οροφής που ολοκληρώθηκε μόλις μερικούς μήνες

πριν, απο μια κινέζικη εταιρία με απευθείας ανάθεση. Τα κατειλημμένα πανεπιστήμια της Σερβίας αποτελούν κέντρο αγώνα και προταγματικής αντίστασης.
Μέσα σε μόλις τρεις εβδομάδες οι φοιτητές ανέστειλαν τα μαθήματα, διαλύσαν όλα τα αντιπροσωπευτικά φοιτητικά όργανα, αυτοοργανώσαν οριζόντια και αμεσοδημοκρατικά τις ολομέλειες, ψήφισαν αιτήματα, σχημάτισαν ομάδες εργασίας και άρχισαν να ασκούν πίεση. Μετακόμισαν στα κτίρια της σχολής και προσάρμοσαν εκεί την καθημερινή τους ζωή. Έχουν στήσει κουζίνες, κοιτώνες, φαρμακεία, εργαστήρια, κινηματογράφους και αίθουσες διδασκαλίας για αυτομόρφωση. Ολα τα πανεπιστημιακά κτίρια της Σερβίας έχουν γίνει κόμβοι πολιτικής αυτοοργάνωσης όλο το εικοσιτετράωρο. Οι φοιτητές έχουν την πλήρη υποστήριξη των συμπολιτών τους, επιβιώνουν από τις δωρεές τους, και κάθε μέρα, άλλες ευάλωτες ομάδες της κοινωνίας αποφασίζουν να συμμετάσχουν στον αγώνα τους.
Ο κόσμος βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης, η αντιπροσωπευτική δημοκρατία αποτυγχάνει και το μέλλον μας κινδυνεύει. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να πάρουμε τον έλεγχο και να αλλάξουμε την πορεία του κόσμου. Υπάρχουν αμέτρητοι λόγοι για μια κατάληψη, και εσείς γνωρίζετε καλύτερα ποιοι είναι οι δικοί σας.
Ζούμε σε μια εποχή όπου το κράτος και το κεφάλαιο αποσύρονται από κάθε κοινωνική υποχρέωση, μετατρέποντας τα πάντα σε εμπόρευμα – ακόμα και την ανθρώπινη ζωή. Σε αυτή τη συνθήκη, η αντίσταση είναι μονόδρομος.
Η δικαίωση των θυμάτων των Τεμπών, η αλληλεγγύη στους φοιτητές της Σερβίας και η υπεράσπιση του δημόσιου και κοινωνικού ελέγχου στα μέσα μεταφοράς είναι αγώνες αλληλένδετοι. Οι δρόμοι ανήκουν σε εμάς. Στις 28 Φεβρουαρίου βγαίνουμε ξανά στους δρόμους.
ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΝΟΒΙ ΣΑΝΤ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

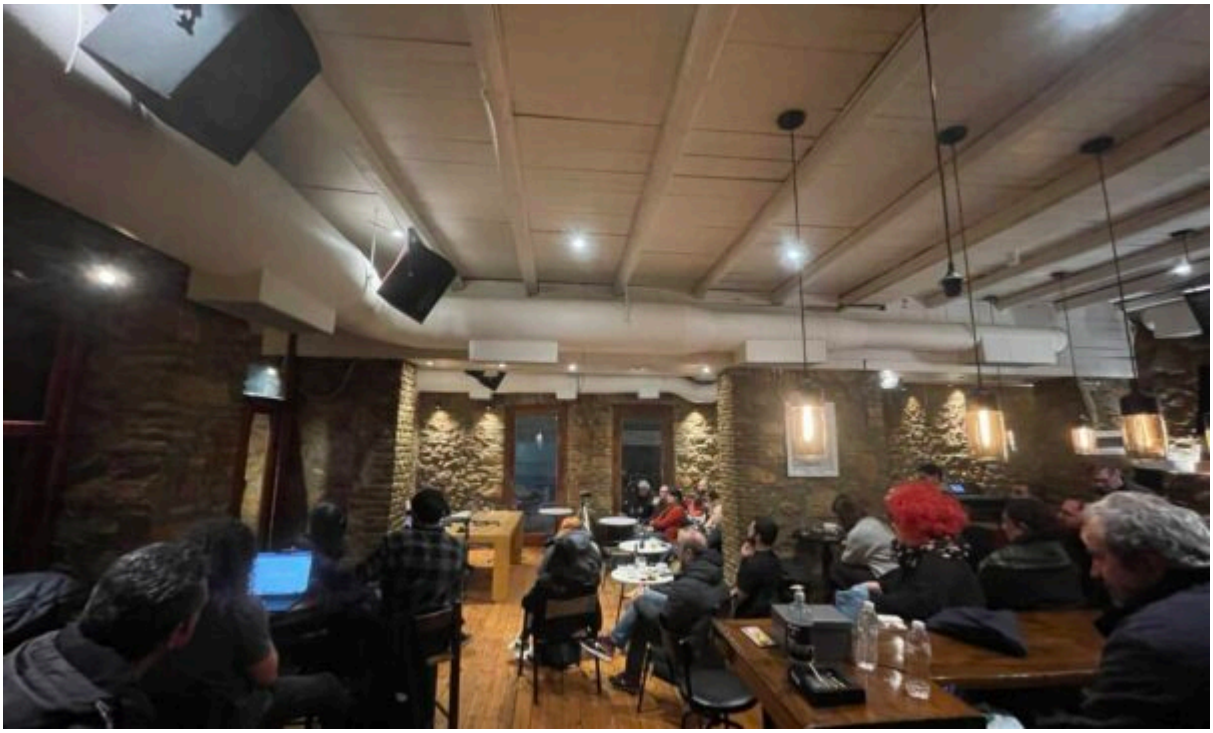

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας